EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Dignitat política

Â
No compartim gustos futbolístics ni polítics, tampoc he treballat amb ell per jutjar-lo com a professional, això sí, sempre m'han resultat brillants algunes asseveracions de **José María García**. Algunes s'eleven a l'aforisme per ser dràsticament palmàries. A la ràdio, el butanito ja tendia al monòleg esmolat que, si era acarnissat, era tan punxegut que feria inclús als no eludits. Ara predica poc, entre d'altres coses perquè el seu tempo no s'ajusta a la vertiginositat dels formats audiovisuals moderns.

La seva frase de capçalera és insuperable davant de qualsevol batalla que sembla decisiva, però que, al cap i a la fi, no representa el triomf definitiu de la guerra. Tan sols un impàs. **"El tiempo, ese juez supremo, que quita y da razones"**. Equivalent a la màxima que diu que el pas dels anys, els mesos i, en alguns casos, fins i tot dels dies acaba posant tothom al seu lloc. I encara una altra que exemplifica l'habilitat de les guineus: **"se largó cinco minutos antes de que le echaran"**. Perquè, amigues i amics meus, és més elegant dimitir que veure com algú t'ensenya la porta. Per escapolir-se amb certa dignitat, s'ha de ser molt llest i, de vegades, deixar l'orgull al calaix per, si hi ha ocasió, disposar d'un segon assalt. Si insisteixes a aguantar l'intercanvi de cops pot ser que t'etzibin una gleva que et deixi KO. Llavors tot s'acaba per sempre.

Joan Fuster va dir que **"la política si no la fas, te la fan"**. Un precepte tant cert com que tots, inconscientment o no, en fem, de política. No només quan votem, sinó cada dia amb les opcions que escollim i les decisions que prenem. Això és el que costa d'entendre als partits polítics cada cop més estabornits per les bufetades constants de les bases incontrolades i incontrolables. De retruc, als collats a la poltrona se'ls afluixen els cargols perquè ja no serveix tancar files, vendre mitges veritats a preu de dogmes suprems, ni reclamar un càrrec a canvi dels serveis prestats en el passat.

Les noves tecnologies i la globalització han canviat el món. La informació, igual que les mitges veritats desemmascarades, circulen per la xarxa a la velocitat de la llum. Ara, la dona del Cèsar ha d'estar molt atenta al que publica a les xarxes socials i a quines misèries fa circular a través del mòbil. El rei no va nu, es que, directament, no té ni un parrac per tapar-se les vergonyes. Les martingales de la vella política salten pels aires i el més mínim pas en fals passa factura.

Però, el mateixos dards que ens informen, alhora, ens poden entabanar. Ens intoxiquen si no tenim prou elements d'anàlisi per separar el gra de la palla. Per això, la ignorància, la falta de referents crítics i el populisme catapulten Donald Trump a la presidència dels Estats Units, Marine Le Pen a la segona ronda de les eleccions franceses o Mariano Rajoy al capdavant de l'executiu espanyol.

TV3, recentment, en relació amb els muntatges que circulen per les xarxes, ja va titular un documental "Veritats de mentida". N'hi ha un munt. Però és que, malauradament, també hi ha mentides que acaben convertint-se en veritats com punys. Aquelles realitats que polítics i partits neguen per activa i per passiva fins i tot quan surten a la llum pública documents, imatges i gravacions que no ofereixen cap dubte.

És ben trist comprovar com la conversa de Fernández Díaz i De Alfonso no té conseqüències perquè va ser enregistrada il·legalment. O la de la Camarga. I fins i tot la del restaurant El Vermell de Manresa. Ben retratats queden tant els que graven o manen gravar, com els que s'esplaien amb vehemència ni que sigui traint les promeses fetes a l'electorat.